

laatste
voorstelling

ESSE EST PIRCIPI

HET
KWADE
DOG

28 dec '93
CINÉCLUB

SHIFT

Eddy Nolf, 1993, 15 min.

Dubbelprojectie van 2 lussen van ongelijke lengte.
Door verschuiving ten opzichte van elkaar ontstaan
steeds nieuwe combinaties.

39 steps the 79 Enochian

(A. Hitchcock)

THE 39 STEPS (A. HITCHCOCK) /
THE 19 ENOCHIAN KEYS.

Was een tentoonstelling van AMVK in Produktion-Hair te London, bestaande uit een serie van 19 beelden met betrekking tot de Enochiaanse Sleutels, 4 schilderijen, en een film. Tijdens de projectie van de film werden de Sleutels live door DOV geroepen, in het Enochiaans zowel als in het Engels. Een opname hiervan is te beluisteren op de Club Moral cassette '19 Keys'.

Was an exhibition by AMVK in Produktion-Hair te London, consisting out of a series of 19 images in relation with the 19 Enochian Keys, 4 paintings and a film. During the showing of the film the Keys were called live by DOV, in Enochian as well as in English. A recording of this is available from Club Moral, '19 Keys'.

Annemie Van Kerckhoven en Danny Devos
1983-93, 23 min.

ENERGIJDS. DE 19 ENOCHIAANSE SLEUTELS ZIJN DE 19 MANIEREN OM DE DUIVEL EN ZIJN HULP IN TE ROEPEN EN DIT IN HET ENOCHIAANS, DE BRUUTSTE, KRACHTIGSTE, OUDSTE TAAL TER WERELD. ANDERZIJDS. DE FILM "DE 39 STEPS" IS EEN WAPEN, EEN SLANGETONG, EEN VERHAAL VAN VERRAAD EN HALFBAKKEN TERUGHOUDENDHEID. DE REDEN WAAROM WE ONZELF WEL MOETEN IDENTIFICEREN MET DE PROTAGONIST IS DAT HY ABSOLUUT GEEN DONKERE GEHEIMEN INHOUDT. HITCHCOCK IS EEN TOVENAAR DIE WERKT MET WILSKRACHT, CLAUSTROFOBIE, BEWUST VAN DE KRACHT VAN HET KWAAD, GEBRUIK MAKEND VAN GEHEIME PLOTS, SPELEND MET MORELE ANGST EN BLONDINES UITROEIEND, ONDER EEN KONSTANTE DREIGING VAN SEXUEEL GEWELD. MIJN FILM RECONSTRUEERT 19 HITCHCOCKSCENES. DE DUIVELSE INVLOED VAN HET MEDIUM FILM WORDT STERK ONDERSCHAT. 6.83. AMVK

KAMERA-KUSSEN

Bert Beyens, 1992, 5 min.

Twee naakte acteurs in een volledig witte gesloten ruimte. Met de lenzen tegen elkaar beginnen man en vrouw te filmen. Ze gaan uit elkaar, en laten hun kamera over elkaars lichaam glijden. Na een intense periode van

wederzijdse observatie worden de lenzen onweerstaanbaar naar elkaar toe getrokken en ontstaat opnieuw een zwart beeld.

De twee opnames (van man en vrouw) worden via de tijds aanduiding in beeld "synchroon" gelegd, en samen gebracht tot een dubbelbeeld, zodat wij altijd tegelijkertijd zien wat beiden respectievelijk "zagen". Er is echter een kleine finesse: één van de twee beelden wordt links-rechts omgekeerd. Hierdoor ontstaat bij het begin en op het einde (tijdens en rond het duister van de kus) een kameramasker, met daarachter een in twee helften samengesteld gezicht.

Kamera-Kussen is een wat opzettelijk vulgair gekozen titel. Het experiment zelf valt uiteen in een technisch-didactisch-realistisch eerste deel, en een esthetisch-poëtisch tweede deel. Voor dat tweede deel wilde ik muziek; ik zocht een "vocale dubbeldruk"; het is haast vanzelfsprekend de expliciete scene van de kus uit Tristan en Isolde van Wagner geworden, (O sink hernieder). De muziek komt zeer zacht in rond 'Barg im Busen' en breekt brutaal af op het moment dat beiden zingen 'selbst dan bin ich die Welt'... Ondertussen zijn er de mooie woorden 'Herz an Herz dir, Mund an Mund; eines Atems ein'ger Bund'.

De kamera-performance werd gedaan door Danny Devos en Annemie Van Kerckhoven.

CINEFILIA OMNIVORANS

Bert Beyens, 1990, 9 min.

Is het portret van een jong filmverslaafde. Het is eigenlijk een zelfportret in retrospectief. Toen ik de jonge Filip Van Der Heyden ontmoette in 1990 bleek dat hij er ongeveer even erg aan toe was als ikzelf, twintig jaar geleden. Met dit verschil dat hij, als kind van zijn tijd, zijn favoriete films op video kon verzamelen en ik het helemaal moest hebben van knipsels en foto's.

Men had me gevraagd om voor televisie (BRT) een portret te maken van een film liefhebber. Ik besloot om met deze jonge geestverwant resoluut in de fictie te verdwijnen. Op een vreemde manier hielden we beiden van dezelfde films en cineasten: Michael Powell, Dreyer, Sunset Boulevard...

We maakten dus samen een fantasietje vol knipogen voor cinefielen. Op de klankband verwerkten we fragmenten uit La

Belle et la Bête (Jean Cocteau), Oliver Twist (David Lean), Peeping Tom (Michael Powell), Gone with the Wind (Victor Fleming), Irezumi (Yochi Takabayashi), Magnificent Ambersons (de stem van Orson Welles).

In een bizarre montage sequens met Blue-Key effecten verdwijnt onze jonge cinefiel helemaal in film land: weggevoerd op de draagberrie van David Niven in A Matter of Life and Death van Michael Powell, geopereerd in de scene van Green for Danger (Sidney Gilliat), gekist als David Gray in Vampyr van Dreyer, ... en dus "verplicht" om voor eeuwig film te kijken vanuit zijn doodskist, met de stem van Gloria Swanson uit het slot van Sunset Boulevard (Billy Wilder) als obsederende indringer. Ook Filip stamelt op zijn beurt mee: "I'm ready for my close-up"... De camera dringt binnen in zijn oog dat langzaam sluit.

Het muzikale leitmotiv is de "Sad Jane"-intro van Frank Zappa (orkest o.l.v. Kent Nagano).

No. 12, HEAVEN & EARTH MAGIC

Harry Smith, 1959, 50 min.

Harry Smith (°1923, Portland - Oregon) is de zoon van een occultist, hij is zelf alchemist en leefde enkele maanden per jaar als antropoloog tussen de Salish-indianen. Sinds 1939 heeft hij 14 chronologisch genummerde films gemaakt met gebruikmaking van diverse technieken.

"My cinematic excreta is of four varieties: batiked abstractions made directly on film between 1939 and 1946; optically printed non-objective studies composed around 1950; semi-realistic animated collages made as part of my alchemical labors of 1957 to 1962; and chronologically superimposed photographs of actualities formed since the latter year. All these

works have been organized in specific patterns driven from the interlocking beats of the respiration, the heart and the EEG Alpha component and should be observed together in order, or not at all, for they are valuable works, works that will live forever - they made me gay.

For those who are interested in such things: Nos. 1 to 5 were made under pot, No. 6 with schmeck (it made the sun shine) and ups; No. 7 with cocaine and ups; Nos. 8 to 12 with almost anything, but mainly deprivation, and 13 with green pills from Max Jacobson, pink pills from Tim Leary, and vodka; No. 14 with vodka and Italian Swiss white port."

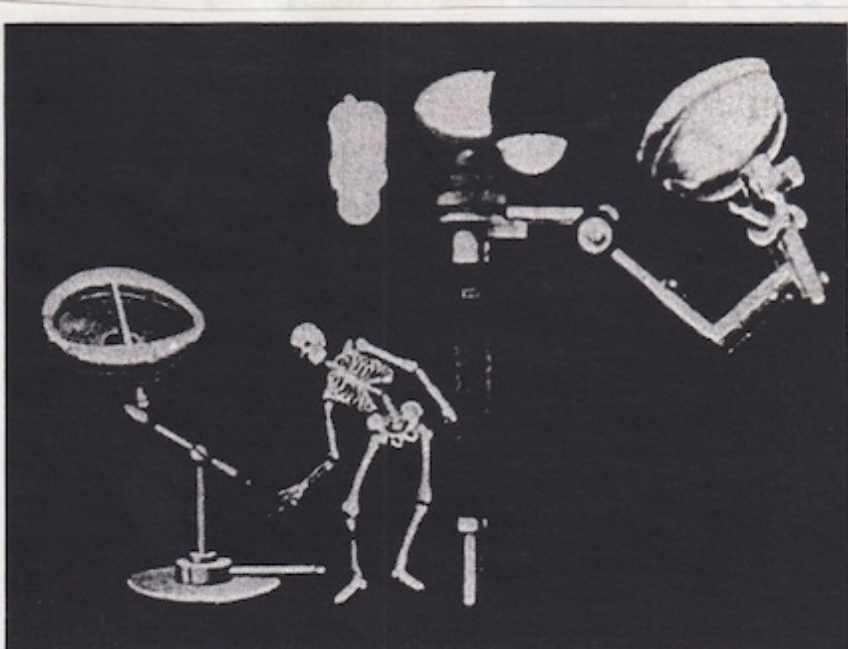
Zijn tot nu toe meest bekende film is No. 12, een collage-film voltooid in 1959, The Magic Feature, later ook genoemd Heaven and Earth Magic. Hiervoor wordt hij in 1965 bekroond met de 7nd Independant Film Award van het tijdschrift Film Culture. voor deze film verzamelde hij gedurende jaren beeldmateriaal dat hij haalt uit oude boeken, catalogi en tijdschriften. Het zijn voornamelijk houtsneden van rond de eeuwwisseling, zoals ook Max Ernst die voor zijn collages gebruikte.

Hij ordent zijn knipsels volgens thema: groenten, dieren, machines, enz... Op honderden fiches noteert hij allerlei mogelijke combinaties. Smith hierover in Film Culture:

"All the permutations possible were built up: say, there's a hammer in it, and there's a vase, and there's a dog. Various things could then be done - hammer

hits dog; woman hits dog; dog jumps into vase; so forth. It was possible to build up an enormous number of cross references. I tried as much as possible to make the whole thing automatic, the production automatic rather than any kind of logical process. Though at this point, Allen Ginsberg denies having said it, about the time I started making those films, he told me that William Burroughs made a change in the Surrealistic process - because, you know, all that stuff comes from the Surrealistic - that business of folding a piece of paper: One person draws the head and then folds it over, and somebody else draws the body. What do they call it? The Exquisite Corpse. Somebody later perhaps Burroughs, realized that something was directing it, that it wasn't arbitrary, and that there was some kind of what you might call God. It wasn't just chance."

Na het sorteren begint hij met de animatie van de collages. Het

is een onvoorstelbare fantastische wereld die hij laat ontstaan, een eindeloos woekeren van vorm en samenhang tot steeds nieuwe beelden.

"There were beautiful scratch-board drawings, probably the finest drawings I ever made - really pretty. Maybe 200 were made for that one scene. Then there's a graveyard scene, when the dead are all raised again. What actually happens at the end of the film is everybody's put in a teacup, because all kinds of horrible monsters came out of the graveyard, like animals that folded into one another. Then everyone gets thrown in a teacup, which is made out of a head, and stirred up. This is the Trip to Heaven and the Return, then the Noah's Ark, then the Raising of the Dead, and finally the Stirring of Everyone in a Teacup."

Keaton and Beckett in room set.

FILM

Samuel Beckett, 1964, 22 min.

Film is Samuel Beckett's enige echte filmwerk. Hij schreef het scenario in 1963; de opnamen gebeurden in 1964 in New York o.l.v. Alan Schneider met Buster Keaton in de hoofdrol. Beckett was bij elke opname aanwezig.

Een man (Buster Keaton) sluip langs de gevels van een bijna volledig verlaten straat, glipt een huis binnen, en betreedt een kamer (vermoedelijk zijn eigen woonst). Hij tracht zorgvuldig de (externe) werkelijkheid buiten te sluiten: hij sluit de gordijnen, bedekt en spiegel, zet kat en hond aan de deur, draait de deur op slot, enz. Tenslotte scheurt hij foto's met herinneringen aan zijn verleden kapot. Maar hij kan niet aan zichzelf ontkomen.

Film is een film zonder dialoog. Aan de oorsprong van het scenario ligt het "Esse est percipi" (zijn is gezien worden) van de Ierse filosoof Berkeley: zelfs als elke uitwendige waarneming (dierlijk, menselijk of goddelijk) is onderdrukt, blijft de zelfwaarneming onvermijdelijk voortduren. bOndanks dit zware filosofische uitgangspunt is de film behoorlijk grappig: "het kwade oog" zit als het ware van binnen!

Het is meteen de logische slotfilm voor vijf jaar cinéclub HET KWADE OOG.